

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เท่าที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้า ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้างและแบบสถานการณ์เลย แต่มีครูสอนภาษาต่างประเทศ นักไวยากรณ์และนักภาษาศาสตร์ได้ทำการวิจัยและเขียนบทความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทั้งสองแบบนี้บ้าง ผู้วิจัยได้รวบรวมมาเสนอเพื่อเป็นแนวความคิดประกอบการพิจารณาเปรียบเทียบวิธีการสอนทั้งสองแบบดังต่อไปนี้

ในปี ค.ศ. 1958 คับลิว วิลเบอร์ ฮัทฟิลด์¹ (W. Wilbur Hatfield) ได้เขียนบทความสนับสนุนวิธีการสอนแบบโครงสร้างไว้ในหนังสือชื่อ *The English Journal* ว่าจะช่วยพัฒนาสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาทั้งในด้านการพูดและการเขียน ยกตัวอย่างเช่น กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาหรือไวยากรณ์ที่จัดอย่างมีระบบตามแบบโครงสร้าง คือ จัดเรียงหมวดคำใหม่ โดยเปลี่ยนแปลงจากไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar) เพียงเล็กน้อย แต่ไม่ได้เปลี่ยนความคิดรวบยอด (Concept) เกี่ยวกับหน้าที่ของหมวดคำ ส่วนประกอบของประโยค หรือรูปประโยค ตลอดจนถึงหน้าที่และความหมายของส่วนประกอบเหล่านั้นเลย ซึ่งช่วยให้การเรียนการสอนภาษาทำได้ง่ายขึ้น เพราะการสอนไวยากรณ์ที่จัดตามแบบโครงสร้างจะชี้ให้เห็นเนื้อหาสาระทางไวยากรณ์ (Grammatical Element) ที่ปรากฏทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน โดยที่ผู้สอนสามารถเริ่มสอนจากรายละเอียดของรูปแบบ (Form) ง่าย ๆ ที่แม้แต่เด็กก็สามารถสังเกตเห็นและเลียนแบบได้โดยไม่รู้ตัว จากนั้นจึงขยายไปสู่เนื้อหาที่กว้างขวางและยากขึ้นเป็นลำดับ วิธีการสอนแบบนี้ได้พัฒนาไป

¹W. Wilbur Hatfield, "Will Structural Grammar Help,"

วิธีสอนทางวิทยาศาสตร์ที่เรียกว่า อุนมานวิธี (Inductive Teaching) ซึ่งเป็นวิธีที่สอนให้เด็กเกิดความคิดรวบยอด (Concept) และเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง ไม่ใช่ท่องจำแต่คำจำกัดความเท่านั้น ดังนั้นจึงเชื่อว่าวิธีการสอนแบบโครงสร้างจะช่วยให้เด็กเกิดทักษะทางภาษาดีกว่าวิธีการสอนแบบเก่า ทั้งยังสามารถวิเคราะห์ประโยคที่ไม่เคยพบมาก่อนได้ เพราะไวยากรณ์ที่จัดตามวิธีสอนแบบนี้จะเน้นเรื่องการเติมวิภัติปัจจัยคำที่แสดงความหมายทางไวยากรณ์ และการเรียงคำในประโยคด้วย

สำหรับในด้านการพูดและการอ่าน ผู้สอนด้วยวิธีนี้สามารถสอนให้เด็กเข้าใจเรื่องระดับของเสียง การส่งเสียงหนักเสียงเบา ช่วงจังหวะในการพูดและการกำหนดวรรคตอนในการอ่านได้ดีกว่าแบบเก่า

ในปี ค.ศ. 1959 แรมดอล์ฟ ควิค² (Ramdolph Quick) ได้เขียนบทความชื่อ English Language and the Structural Approach ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษามีขอบเขตและคุณค่าในตัวของมันเอง (เหตุผลที่มนุษย์ต้องเรียนภาษาก็เพราะมนุษย์มีความสามารถในการใช้ภาษาเป็นสื่อ) แต่เนื่องจากความยุ่งยากของโครงสร้างของภาษา และความสับสนของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทำให้การเรียนภาษากลายเป็นการบอกเล่า กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ผู้สอนสร้างขึ้นเองตามความคิดว่าภาษาเป็นเช่นนั้น ควิคเห็นว่าวิธีการสอนแบบโครงสร้างเป็นวิธีการที่มีความแม่นยำในแง่ของตัวภาษาเอง (เพราะภาษาเป็นสิ่งที่มีการจัดระบบและโครงสร้าง) ทั้งยังแสดงให้เห็นว่ากฎเกณฑ์ต่าง ๆ มีความจำเป็นต่อการใช้ระบบสัญญาณที่เราใช้สื่อสารหรือภาษานั้นเอง

²Ramdolph Quick, "English Language and Structural Approach," The Teaching of English. (London: Oxford University Press, 1959), pp. 6-10.

ความคิดเกี่ยวกับ "ระบบ" (System) เป็นปัจจัยสำคัญของการสอนแบบโครงสร้าง เพราะได้มีผู้ให้นิยามของคำว่าภาษาไว้ดังนี้

....Language is a structured system of arbitrary sounds and sound sequences which is used in communication and which is a fairly complicate catalogue of the thing, event and process in a given environment.³

สรุปได้ว่าความคิดรวบยอดเกี่ยวกับ "ระบบ" และ "โครงสร้าง" ช่วยให้เกิดทัศนคติต่อการใช้ภาษาตามแนวทางวิทยาศาสตร์ และเป็นเครื่องมือที่จะวิเคราะห์ภาษาในแง่ต่าง ๆ ได้มากขึ้น

ในปี ค.ศ. 1966 จูน เคอร์ริค⁴ (June Derrick) เขียนไว้ว่าวิธีการสอนภาษาที่เป็นที่นิยมมากในระยะนี้มีอยู่สองวิธีคือ วิธีสอนแบบโครงสร้างและวิธีการสอนแบบสถานการณ์ (Structural Approach and Situational Approach) โดยเน้นเรื่องเอาจากแบบแผน (Form) และเนื้อหาวิชา (Content) ที่ผู้สอนใช้สอน

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนการสอนภาษานั้นเนื่องมาจากทั้งผู้เรียนและผู้สอนเกิดความติดสัมพันธ์ระหว่าง "คำ" (Word) กับ "ภาษา" (Language) จริงอยู่ที่ภาษาประกอบด้วย "คำ" ชนิดต่าง ๆ แต่การสอนคำไม่ใช่การสอนภาษา ผู้สอนจึงจำเป็นต้องสอนโครงสร้างของภาษาคำ

วิธีการสอนแบบโครงสร้างช่วยแก้ปัญหาได้ ดังที่ June Derrick สรุปว่า

....Structural Approach to language does this for us. We break down the structure of language in to the feature of arrangement and

³J.B. Carroll, The Study of Language. (Cambridge: Mass., 1953), p. 10.

⁴June Derrick, Teaching English to Immigrants. (London: Longman, 1966), pp. 5-15.

choice of which it consists and we try to teach these features as separate items, one by one, bit by bit.⁵

ทั้งยังได้เน้นการเลือกและจัดลำดับเนื้อหาอย่างระมัดระวัง

ส่วนวิธีการสอนแบบสถานการณ์นั้นเป็นวิธีการสอนที่ยึดเอาสถานการณ์ที่ภาษาเกิดขึ้นเป็นสำคัญ เพราะผู้เรียนจะเข้าใจภาษาที่ตนเรียนอย่างแท้จริง ก็โดยเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งภาษานั้นเกิดขึ้น

จะเห็นว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธีมีข้อแย้งกันตรงที่วิธีการสอนแบบโครงสร้างยึดเอาการจัดลำดับเนื้อหาของภาษาจากง่ายไปยาก แต่การสอนแบบสถานการณ์กลับยึดสถานการณ์ประกอบการใช้ภาษาเป็นหลัก ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือแม้วิธีสอนแบบโครงสร้างจะช่วยให้การเรียนง่ายขึ้น และการสอนแบบสถานการณ์จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอย่างมีความหมาย แต่เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันนั้นไม่ได้มีการจัดลำดับความยากง่ายในภาษาที่เราใช้ดังที่จัดไว้ตามวิธีการสอนแบบโครงสร้าง

อย่างไรก็ตาม June Derrick ได้พยายามเชื่อมโยงวิธีการสอนทั้งสองเข้าด้วยกัน โดยแนะนำให้สอนพยายามจัดเลือกเนื้อหาที่จะสอนอย่างระมัดระวัง และสอนภาษาอย่างมีความหมาย นั่นคือ "It must be taught situationally."

ในปีต่อ ๆ มามีผู้แสดงความคิดเห็นสนับสนุนการสอนแบบสถานการณ์มากขึ้น เช่น

ในปี ค.ศ. 1967 วิลเลียม อาร์ ปาร์คเกอร์⁶ (William R. Parker) เขียนไว้ว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรสอนในสภาพการณ์ที่เป็นจริงเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลงทองบทโคลงกลอน อ่านออกเสียงแสดงละคร หรือทองบทสนทนาที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ จะช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเรียน และสามารถโต้ตอบได้อย่าง

⁵Ibid., p. 9.

⁶William R. Parker, "Through Role Playing," Foreign Language Teaching : An Anthology. (New York : The Macmillan Company, 1967), p. 35.

อิตโนมิตี เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา Parker เห็นด้วยกับครูสอนภาษาต่างประเทศที่พยายามจัดบรรยากาศและกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมือนกับสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศเจ้าของภาษาจริง ๆ โดยให้เหตุผลว่า

....They do this on the theory that students gain through play acting a better understanding of the psychology of people and learn more about the cultural similarities and differences since information about the foreign environment and tradition is associated with particular situation of a given time and place. Emotional connotation of word become clearer too.⁷

เจมส์ เอล คินเนวี⁸ (James L. Kinneavy) ได้เขียนบทความชื่อ The Function of Language ในหนังสือเล่มเดียวกันนี้เกี่ยวกับหน้าที่และการใช้ภาษาว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และความสัมพันธ์นี้ นำไปสู่วิธีการสอนภาษาในปัจจุบัน

แมวนักภาษาศาสตร์ นักไวยากรณ์และนักประวัติศาสตร์จะได้พยายามค้นหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับภาษามากขึ้นในศตวรรษนี้ แต่ไม่มีใครกล่าวถึงหน้าที่ของภาษาอย่างจริงจังเลย แต่อาจจะพูดกันในแง่ปรัชญาของการเรียนภาษาก็เป็นที่ยอมรับว่า คนเรียนภาษาเพื่อให้สามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษานั้นได้ เมื่อพิจารณาจากการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน จะเห็นว่าไม่ใคร่บรรลุเป้าหมายนี้เลย เพราะผู้สอนมุ่งที่ตัวภาษาคือ กฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว โดยแยกภาษาออกจากสถานการณ์ที่จะใช้ภาษานั้นจริง ๆ เมื่อผู้สอนตระหนักถึงความผิดพลาดข้อนี้ และทราบถึงหน้าที่ของภาษาแน่ชัดยิ่งขึ้น * การสอนจึงมีแนวโน้มที่จะหันกลับมาเน้นสถานการณ์ที่แท้จริงในการใช้ภาษา (Actual Speaking Situation) มากกว่าการสอนกฎเกณฑ์ของภาษา

002415

⁷Loc. Cit.

⁸James L. Kinneavy, "The Function of Language," Foreign Language Teaching : An Anthology. (New York: The Macmillan Company, 1967), pp. 40-44.

หลักสำคัญของการสอนภาษาต่างประเทศหรือแมแต้คำร่าที่เขียนขึ้นเพื่อสอนภาษาต่างประเทศ ควรพยายามให้ตัวอย่างการใช้ภาษาในสภาพการณ์ต่าง ๆ แม้จะเป็นตัวอย่างเพียงเล็กน้อย แต่เป็นตัวอย่างที่ถูกของสมบูรณ์ประกอบด้วยตัวอย่างของสถานการณ์ที่จำเป็น แสดงให้เห็นวัฒนธรรมพร้อมไปในขณะเดียวกัน เพื่อช่วยให้สิ่งที่เรียนมีความหมายขึ้น มิฉะนั้นแบบสอนจะมีทักษะในการสอนเพียงไร ใ้รูปกรช่วยในการสอนอย่างก็เพียงไรก็ตาม ก็จะไม่สนองความมุ่งหมายในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนได้เลย

อาจกล่าวสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบสถานการณ์จะช่วยสนองเป้าหมายของการเรียนภาษาตรงตามหน้าที่ของภาษาซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงมากขึ้น และในลักษณะต่าง ๆ กันเช่น ใช้ภาษาเพื่อแสดงอารมณ์ กล่าวถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ สิ่งที่อยู่แล้ว ใช้ภาษาซักถามถึงสิ่งที่ยังไม่รู้ หรือแมการใช้ภาษาในทางวรรณกรรมต่าง ๆ

ในปี ค.ศ. 1967 เอล. เอ. ฮิล⁹ (L.A. Hill) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบโครงสร้าง (Structural Approach) ว่าเป็นวิธีการสอนที่เกิดขึ้นเมื่อผู้สอนภาษาทั่ว ๆ ไปตระหนักถึงความล้มเหลวของการสอนแบบเก่าที่มุ่งสอนคำชนิดต่าง ๆ แยกจากกัน เริ่มจากคำนาม (สอนคำ Regular Nouns แล้วจึงสอน Irregular Nouns แล้วจึงสอนคำสรรพนาม คำคุณศัพท์ เช่นนี้เรื่อย ๆ ไป ในแต่ละชั้นของการสอนจะเกี่ยวกับคำแต่ละชนิด

ต่อมาเมื่อมีการศึกษาดังหน่วยคำ (Morphology) และวากยสัมพันธ์ (Syntax) ซึ่งพูดถึงการจัดลำดับคำและการใช้คำในหมวดคำต่าง ๆ แล้ว ทุกอย่างก็จัดเป็นกฎเกณฑ์ทางภาษาอย่างเคร่งครัด โดยมีได้คำนึงถึงความยากง่ายในการเรียน

สำหรับวิธีการสอนแบบโครงสร้างเน้นการเลือก (Select) และจัดลำดับ (Grade) ความยากง่ายของเนื้อหา เป้าหมายสำคัญเน้นที่การเลือกและจัดลำดับโครงสร้าง (Structure)

⁹L.A. Hill, Language and Language Learning. (London : Oxford University Press, 1967), pp. 84-5.

มากกว่าการจัดลำดับของคำ (word) เป็นวิธีที่มุ่งสอนให้ผู้เรียนใช้โครงสร้างของภาษาได้อย่างถูกต้อง เพราะเชื่อว่าเมื่อผู้เรียนรู้จักแบบสร้างประโยคแล้ว จะสามารถเลือกคำเติมลงไป ในแบบสร้างใดเอง แต่การรู้จักคำมากมายโดยไม่รู้จักโครงสร้างของภาษา ก็ไม่สามารถฟัง พูด อ่าน หรือเขียนประโยคต่าง ๆ ในภาษาได้

Hill ให้ความสำคัญของ Structural Approach ไว้ดังนี้

....It is not a method of teaching. It is an approach. Any method can be used with it. Once the structures have been selected and graded, it would be possible to teach them by grammar and translation, or by the Direct Method or by any other method one could think of.¹⁰

ในบทความเดียวกันนี้ Hill ได้พูดถึงวิธีการสอนแบบสถานการณ์¹¹ (Situational Approach) ว่าเป็นวิธีการสอนที่คนมักพูดถึงคู่กับ Structural Approach แต่เน้นที่จุดตรงข้ามคือ เน้นการสอนภาษาในสถานการณ์ที่จะเชื่อมความหมายของคำพูดกับสิ่งที่กล่าวถึง กิจกรรมการสอนที่เหมาะสมกับวิธีการสอนแบบนี้ จึงยึดหลักการพูดและทำ "do and say" L.A. Hill สรุปว่า การสอนภาษาต่างประเทศมักจะล้มเหลวเพราะผู้สอนไม่พยายามเชื่อมภาษาที่ใช่เข้ากับสถานการณ์ที่จำเป็นที่ภาษาเกิดขึ้น แต่กลับเน้นการฝึกการจำคำและโครงสร้างของภาษา

ถ้าพิจารณาถึงข้อคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนทั้งสองแบบนี้ของ Hill จะเห็นข้อจำกัดในการใช้วิธีการสอนแบบโครงสร้าง เพราะการเลือกและจัดลำดับของเนื้อหาทางภาษาเท่านั้นไม่ช่วยแก้ปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศเลย เพียงแต่ช่วยให้ผู้สอนเตรียมเนื้อหาที่จะสอนได้ง่ายขึ้นคือทราบว่าเมื่อไรควรสอนอะไร เช่นช่วยให้เลือกสอนสิ่งที่เรียนได้ง่ายก่อน และทราบว่าควรสอนจุดใดต่อไป แต่วิธีการสอนแบบโครงสร้างไม่ได้จัดเตรียมไว้ว่าผู้สอน

¹⁰ Ibid., p. 86.

¹¹ Ibid., pp. 87-9.

จะสอนเนื้อหาใหม่แต่ละตอน (New Teaching Point) หรือจะฝึกฝนเพื่อจะรวมสิ่งที่เรียน
 เขาควยกันได้อย่างไร ผู้สอนจึงต้องเตรียมตัวในรายละเอียดของการสอนมาก ทำให้จุด
 สนใจมาอยู่ที่เนื้อหาที่จะสอนมากกว่าอยู่ที่ตัวผู้เรียน ซึ่งผิดเป้าหมายของการสอนไป ปัญหา
 อีกข้อหนึ่งคือ แม้ผู้สอนจะจัดเรียงลำดับเนื้อหาอย่างดีในแง่ทฤษฎี แต่พอนำมาสอนจริงอาจ
 พบว่า การจัดเรียงเนื้อหาไม่เหมาะสมในแง่ปฏิบัติ

สองปีต่อมาคือ ในปี ค.ศ. 1979 ผู้เขียนคนเดียวกันนี้ได้เขียนบทความ ชื่อ
 "Through Real-Life Situation" ¹² สนับสนุนการสอนแบบสถานการณ์ โดยเน้น
 เฉพาะการฝึกทักษะ (Drill) เขากล่าวว่าเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
 ก็คือช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษานั้นได้ การใช้ภาษาใดจริงหมายถึงสามารถใช้รูปแบบ (Form)
 ของภาษาใดถูกต้องตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะทำเช่นนั้นได้
 โดยอาศัยการฝึก คือ ต้องได้ทั้ง พูด อ่านและเขียนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ เป็นจำนวนและระยะ
 เวลานานพอควร และในสภาพการณ์ที่เหมาะสมเท่านั้น การฝึกที่ไม่คำนึงถึงสถานการณ์ที่
 เกี่ยวข้อง นอกจากจะน่าเบื่อแล้ว จะไม่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้เลย ดังนั้นสถานการณ์ที่
 สนใจจึงจำเป็นสำหรับการฝึก

ปัญหาอยู่ที่ความพยายามสร้างสถานการณ์ที่เหมาะสมกับรูปแบบของภาษาที่จะสอน
 เพื่อให้นักเรียนได้เรียนภาษาตามสภาพธรรมชาติที่สุด

แต่ถ้าผู้สอนไม่ทราบว่าสถานการณ์ใดจะเหมาะสม เช่นไม่ทราบว่าเมื่อไรควรใช้
 Definite Article หรือ เมื่อไรควรใช้ Indefinite Article แล้วขอมจะสอน
 ด้วยวิธีนี้ไม่ได้ ถึงแม้ผู้สอนจะทราบสถานการณ์ที่จะใช้ภาษาอย่างชัดเจนแล้ว การสร้าง
 สถานการณ์ที่เหมาะสมก็ต้องอาศัยเวลาและความสามารถมากเพื่อจะโค้สถานการณ์ที่ช่วยให้

12

L.A. Hill, "Through Real-Life Situation," Language and Language Learning. (London : Oxford University Press, 1969),

การฝึกนำเสนอใจ แต่เมื่อจัดสถานการณ์ได้แล้ว ผู้สอนจะเห็นว่าการเรียนการสอนนั้นให้
ผลคุ้มค่า

และเมื่อต้นปีนั้นนักการศึกษาที่มชอเสียด้านการสอนภาษาต่างประเทศ คือแมรี
ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro)¹³ ได้เขียนบทความสนับสนุนการสอนภาษาต่างประเทศ
ตามแนวการสอนแบบสถานการณ์ (Situational Approach) ไว้ดังนี้

....You should teach grammatical items
in situation with lexical items that will
help clarify their meaning and would generally co-occur with them.

ในด้านที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ในประเทศไทยยังไม่มีใครทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทั้งสองแบบนี้ ส่วนงานวิจัย
ของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องของมีอยู่บ้าง เท่าที่ผู้วิจัยได้พยายามค้นคว้ารวบรวมมา มีดังนี้ คือ

ในปี ค.ศ. 1961 ลีนา เรดดิช ซักส์¹⁴ (Lena Reddish Suggs) ทำการวิจัย
เรื่อง "Structural Grammar V.S. Traditional Grammar in Influencing
Writing" เป็นการวิจัยเพื่อจะเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษแบบ
Structural Grammar กับแบบ Traditional Grammar เนื่องจากมีผู้กล่าวว่าที่
นักเรียนเรียนภาษาไม่ได้ผล เพราะการสอนไวยากรณ์มิได้สอนกับตามแบบ Traditional
Grammar แต่อีกพวกหนึ่งกล่าวว่า การสอนแบบ Structural Approach to English
เป็นวิธีการที่ได้จากการค้นคว้าวิจัยมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว และให้ความรู้ทางภาษา

¹³Mary Finocchiaro, "Myth and Reality : A Plea for a
Broader View," English Teaching Forum, Vol. X, No. 2 (March-April,
1972), pp. 2-8.

¹⁴Lena Reddish Luggs, "Structural Grammar V.S. Traditional
in Influencing Writing," The English Journal, Vol. L, No. 3
(March, 1961), pp. 174-178.

ที่เป็นจริงและมีเหตุผลกว่า Traditional Grammar ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ไวยากรณ์ได้ดีกว่า ผู้วิจัยจึงพยายามศึกษาเพื่อจะเปรียบเทียบดูว่าวิธีการสอนไวยากรณ์ทั้งสองแบบนี้ วิธีใดจะช่วยให้เกิดคุณค่าต่อการสอนการเขียนภาษาอังกฤษมากกว่ากัน งานวิจัยเริ่มในปี ค.ศ. 1959 โดยแบ่งนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษชั้น 11 ของโรงเรียน Avon Park, Florida ออกเป็นสองกลุ่มและสอนด้วยวิธีต่างกันดังกล่าว ตลอดปี 1960 ผลที่ได้รับจากการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การสอน Structural Grammar จะให้ผลดีกว่าการสอน Traditional Grammar ในแง่ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการเขียนมากขึ้น
2. แมวว่านักเรียนกลุ่มที่เรียน Structural Grammar จะต้องทำงานมากกว่า นักเรียนกลุ่มที่สอน Traditional Grammar แต่นักเรียนก็ไม่มีความคับข้องใจ ทั้งเรียนไวยากรณ์และจำเนื้อหาได้นานกว่า

ในปี ค.ศ. 1962 จอห์น บีเชอร์ ทาลเลนต์¹⁵ (John Beecher Tallent) ทำวิจัยเรื่อง "An Experimental Evaluation of the Teaching of English Grammar by Traditional and Structural Methods" โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อจะศึกษาดูว่าจะมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของมัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนชั้น 10 สองกลุ่มในแง่การใช้ภาษาและการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งจะมีผลมาจากการสอนไวยากรณ์อังกฤษ โดยวิธีสอนแบบ Traditional Method และ Structural Method

¹⁵John Beecher Tallent, "An Experimental Evaluation of the Teaching of English Grammar by Traditional and Structural Methods," Dissertation Abstracts International, Vol. 22, No. 79 (January, 1962).

2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนทั้งสองแบบเกี่ยวกับความสามารถในการจำ และความสามารถในการแก้ประโยคที่คลุมเคลือให้ชัดเจน
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนไวยากรณ์เนื่องจากวิธีการสอนทั้งสองวิธี

วิธีดำเนินงาน

เลือกนักเรียนชั้น 10 ในปีการศึกษา 1960-1961 มาสองกลุ่ม สอนด้วยวิธีการสอนสองวิธีดังกล่าว

ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ในแง่ของกลไกการแสดงออกทางภาษา (Mechanics of Expression) ประสิทธิภาพของการแสดงออกทางภาษา (Effectiveness of Expression) และความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนทั้งสองกลุ่มที่ระดับ .05
2. ในแง่ของการรู้จัก (Recognize) และการแก้ประโยคที่มีโครงสร้างคลุมเคลือให้กระจ่างขึ้น (Clarify Structural Ambiguous Sentences) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธี Traditional Method พัฒนาได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ Structural Method
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ Traditional Method แสดงความสนใจในการเรียนไวยากรณ์อังกฤษมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ Structural Method

ในปี ค.ศ. 1970 ฟิลลิป คาร์ล ไฮทแมน¹⁶ (Philip Carl Hauptman) ได้ทำวิจัยเรื่อง "An Experimental Comparison of Structural Approach and Situational Approach to Foreign-Language Teaching."

ผู้วิจัยต้องการทดลองวิธีการสอนสองแบบคือ การสอนแบบสถานการณ์ (Situational Approach) กับการสอนแบบโครงสร้าง (Structural Approach) ที่ใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศ

ในการทดลองครั้งนี้ เขาสอนภาษาญี่ปุ่นให้แก่เด็กนักเรียนอเมริกันในระดับชั้น (Grade) 3, 4, 5 และ 6 เป็นเวลา 15 นาทีทุกวัน ตลอดระยะเวลา 3 สัปดาห์ แล้วจึงทดสอบเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวน (Variance) และความแปรปรวนร่วมของตัวแปร (Covariance) เกี่ยวกับความถนัดทางภาษา เซวณปัญญาและเพศ

ผลของการทดลองสรุปได้ดังนี้คือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสถานการณ์จะทำได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง เมื่อไรขอทดสอบแบบสถานการณ์ แต่จะไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่มเมื่อไรขอทดสอบแบบโครงสร้าง นักเรียนชั้น (Grade) 3 และ 4 ที่สอนแบบสถานการณ์จะสอบได้คะแนนดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง เมื่อไรขอทดสอบทั้งสองแบบ ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นของนักเรียนและวิธีการสอน นอกจากนี้ยังผู้วิจัยได้วัดความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษากับวิธีสอน และความสัมพันธ์ระหว่างระดับสติปัญญา กับวิธีสอน พบว่าวิธีการสอนแบบสถานการณ์จะได้ผลดีในกลุ่มของเด็กที่มีความถนัดทางภาษาและสติปัญญาสูง แต่

¹⁶ Philip Carl Hauptman, "An Experimental Comparison of a Structural Approach and Situational Approach to Foreign-Language Teaching," The International Dissertation Abstracts, Vol. 5, No. 8, p. 4143 A.

จะไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในวิธีการสอนทั้งสองในการสอนนักเรียนที่มีความถนัด
ทางภาษาและสติปัญญาต่ำ